

Samarbejde maatte bygges paa visse almenmenneskelige Grundsætninger: Respekten for den personlige Frihed, Anerkendelse af alles Ligeret til Jord, Statens Magtomraade begrænset til det naturlige, Ønsket om, at enhver skal have Udbytte af eget Arbejde, samt alles lige Andel i det fælles Styre. Der var imidlertid et Overgangsproblem, som maatte klares, fordi Folk har købt og solgt, stiftet Laan og anbragt Penge i den samfundsskabte Jordværdi; det maatte der tages Hensyn til, om Uret ikke skulde øves. Man maatte i øvrigt vente, at den danske Befolkning efter Krigen eller endog før vilde stillet over for Valget mellem et ødelagt Pengevæsen og en Formueudligning til Dækning af de meget store offentlige Forpligtelser, som var indgaaet. Den første Vej var den letteste, men vilde være bundretfærdig. Den anden Vej, en *Formueafgift*, som burde lignede ligeligt paa al fast Ejendom med Regresret over for Obligationsejerne, kunde derimod give en retfærdig Løsning, ja endog et bedre Samfund. — *Socialreformen* havde Retsforbundet stemt for, men man maatte paa dette Omraade vogte sig for Overdrivelser. Naar Mand, Kone og to Børn, uden at være plaget af Sygdom, kunde naa op paa over 3 000 Kr. i Socialunderstøttelse, mere end de lavest lønnede Tjenestemænd fik, var man ude i Overdrivelsen. Det syntes ogsaa urimeligt, at en Mand, der nægtede at udføre anvist Arbejde, skulde have Krav paa Hjælp fra det offentlige, det være sig med eller uden Fattighjælps Virkning; det eneste, han trængte til, var at bestille noget. *Udstyknngen* burde fremmes; hertil vilde den af Retsforbundet ønskede Grundskyldsreform bidrage, medens Kornordningen virkede i modsat Retning, idet den gav de store Gaarde en Særfordel. Der var her begaaet en Fejl, som burde rettes, men der laa en Vanskelighed i, at man ikke havde villet være med til en Salgsafgift, som kunde hindre, at Uretten blev kapitaliseret og solgt til Ulykke for Køberne.

Frits Clausen (N. A.) omtalte først *Beskæftigelsessituationen*, der ikke var saa gunstig, som Statistikken gav Indtryk af. For at faa en virkelig Forestilling om Uvirksomhedens fulde Omfang maatte man til det officielle Arbejdsløshedstal paa knap 40 000 ved Udgangen af September 1941 lægge de godt 14 000, som ikke er medregnet, fordi de enten er over 60 Aar eller ikke har været langvarigt arbejdsløse. Desuden maatte man tage i Betragtning, at mange Arbejdere kun holdtes i Beskæftigelse i Kraft af Loven om Arbejdsdeling, og at omkring 60 000 danske Arbejdere havde taget Arbejde i andre Lande, i Særdeleshed Tyskland og Norge. Ogsaa *Landbrugskrisen* syntes at være i fuld Udvikling, selv om Landmændene havde faaet en Del flere rede Penge mellem